



## **Delo s strastjo naredi življenje lepše**

### **Zgodba Edvarda Jurjevca,**

rojenedga 25. 6 . 1963 v Celju

Edvard Jurjevec izhaja iz kmečke družine iz Zgornje Savinjske doline. Oče je bil kmet in se je najprej ukvarjal z živinorejo, nato je uvidel, da iz te dejavnosti ne bo imel dovolj prihodka za preživetje svoje družine. S časom se je usmeril v predelovanje lesa, saj je posedoval več hektarjev gozda. To dejavnost je opravljal sin Edi, izdeloval in prodajal je predvsem opaž. Mati je bila v službi, bila je računovodska delavka v kmetijski zadrugi, popoldne pa je delala tudi na moževi kmetiji. Bila je aktivna tudi na drugih področjih in sicer v aktivu kmečkih žena in bila delegat v zboru krajevnih skupnosti občine Mozirje.

Družini sta bila oče, mati in pet otrok. Edi je bil drugi otrok in prvi sin. V tistih časih je bilo v navadi, da prvi sin prevzame vodenje kmetije. Zato so ga starši vzgajali tudi v tem duhu. Dejal je, da je celo otroštvo rasel s tem, da bo postal gospodar. Rad je pomagal očetu pri kmetijskih opravilih, zlasti pri delu v hlevu in košnji trave. Že takrat je imel veliko idej. V šoli je imel težave, ker je med poukom razmišljal kaj bi delal popoldan na kmetiji. Osnovno šolo je obiskoval na Ljubnem ob Savinji. Starša sta mu dejala, da mora nadaljevati srednjo šolo, zato se je vpisal na Srednjo kmetijsko šolo Maribor. Na prvi sestanek sta šla oba starša, ker sta bila v dvomih, če bo ostal na šoli. Na koncu se je izkazalo, da je fant vzel šolanje resno, saj je bil odličen. Še sedaj meni, da se je odločil za pravi poklic. Ob koncu srednje šole je uspešno opravil sprejemne izpite, ter nadaljeval šolanje na Biotehnični fakulteti v Ljubljani (smer živinoreja), kjer je tudi diplomiral. Glede na svojo izkušnjo meni, da otrok nebi smeli prehitro oceniti, da niso dovolj sposobni za šolanje ali pa da so leni. Čeprav sprva ne kažejo dovolj interesa, jih je potrebno spodbujati, spremljati in jih usmerjati na pravo pot.



Edvard Jurjevec s sinom med intervjujem



Meni da je imel lepo otroštvo. Ga je pa življenje zgodaj postavilo na težko preizkušnjo, saj se mu je v 3. letniku srednje šole hudo ponesrečil oče. Ravno takrat bi moral iti na prakso, vendar zaradi nesreče ni šel. Delati je moral doma na kmetiji, šola pa mu je kljub temu priznala opravljeno prakso. Naslednji dve leti je bilo zanj in za celotno družino naporno. Oče je dokaj počasi okrevaj, zato sta za kmetijo skrbela predvsem mati in Edi. Oče je sicer želel da bi Edi ostal na kmetiji, kot gospodar, vendar se je sin odločil za nadaljevanje študija. S tem dejanjem se je želel dokazati, ker se je v osnovni šoli počutil manjvrednega.

Edi meni, da lahko vsak doseže vse kar si želi, če le trdo dela in verjame vase. Tudi tisti, ki nima dovolj sredstev. Dodal je, da če nebi v Sloveniji bilo možnosti za delo in zaslužek, bi šel v tujino garati za prihodek in se kasneje vrnil domov. Ni imel štipendije, sredstva za šolanje mu je dajal oče, drugi del pa si je zaslužil sam z dodatnim delom.

6.10.1981 je šel v vojsko, moral bi na ABA Osijek, vendar je po očetovi nesreči ostal v Sloveniji (Ilirska Bistrica) kjer je bil dodeljen pehoti. Bil je najboljši strelec v četi, pa tudi odličen tekač. Glede na uspešno športno aktivnost je tri mesece učil vojake smučanja in bil na tekmovanju vojske v biatlonu prvi. Nato je šest mesecev delal kot vodič za vojaške pse.

Po zaključku šolanja je leta 1983 pričel z vožnjo s kajaki in kanuji po Savinji. Sprva ni bil preveč uspešen, čolne je posojal tudi zastonj, da je sploh imel kaj prometa. Njegovi prvi gostje iz tujine so bili Nizozemci. Ti so bili navdušeni nad raftanjem in to je predstavljalo začetek uspešnega turizma.

Leta 1991 je bilo po vojni v Sloveniji malo turizma. Prej pravzaprav niso vedeli kaj je uspešen turizem. Sami so pripomogli k uspehu turizma in dvigu števila turistov na tem območju. Do takrat še niso nikjer oglaševali svoje dejavnosti. Meni da si moral biti pogumen in si si upal narediti, kar je bilo drugim težko. Gostišče je sezidal na novo na svoji zemlji, nekaj zemlje pa je dokupil. Od starejših objektov so ohranili domačo hišo. Na njegov trideseti rojstni dan je gostišče odprl leta 1993.



Pogled na gostišče Šport centra Prodnik



Takrat je tudi spoznal svojo ženo Faniko s katero sta si ustvarila družino. Razdelila sta si lastniško tudi kmetijo in gostišče vsak na eno polovico. Dohodek ustvarjajo skupno, celotna družina, tako da imajo naloge razdeljene. Edi predvsem usmerja pridelavo za gostišče, žena Fanika pa realizacijo gostinsko turističnih storitev.

Rodili so se jima trije otroci, dva sinova sedaj 17 in 19 let in hčerka 21 let. Oba sinova sta usmerjena v turizem in študirata na srednji gostinski šoli v Celju (mlajši) in na Biotehnični fakulteti v Ljubljani. Hči študira geologijo. Za vse tri je dejal, da so delavni in pridni, ter pomagajo v gostišču in na kmetiji. Meni da si lahko strog do otrok, če otroci čutijo, da jih imaš rad. Poudaril je, da denar ne pomeni nič, če nisi otroke vzgojil poštene, delavne in samostojne osebnosti.

Trenutno imajo v gostišču devet zaposlenih, poleg njih pa pomagajo seveda vsi družinski člani. Poudarek so dali kvaliteti bolj kot kvantiteti. Pred leti so dogradili še tri objekte, v katerih so sobe, pod njimi pa konferenčna soba poleg tega objekta sta še dve apartmajski hiši s po štirimi enotami. Imajo pa še možnost razvoja, tudi za kamp. Organizirajo veliko seminarjev za različne firme, tudi tuje. Nudijo raftanje, namizni tenis, odbojko na mivki, košarko, vožnjo s kajakom, itd. V gostišču imajo prostor za 150 oseb in še za 40 oseb na terasi. Organizirajo tudi mnogo priprav za športnike, tudi za judoiste in skakalce. Drugo leto bodo gostili mladinsko svetovno prvenstvo v muharjenju. Center dogajanja bo pri njih. Dobre odnose imajo seveda tudi z ribiči.



Pogled na oba apartmaja v sklopu objekta

Kmetijska proizvodnja je namenjena uporabi v gostinstvu. Njihov slogan je "iz njive na krožnik". Iščejo kvalitetne lokalne surovine. Gostom želijo ponuditi kvalitetno in lokalno hrano. Odkar imajo gostišče imajo več prihoda od zelenjave, kot od živine. Naslednje leto pričakujejo, da bodo sami pridelali tri tone špargljev, tristo kilogramov



hrena in tristo kilogramov česna. Usmerili se bodo tudi v prodajo domačih čajev in na druge pridelke. Imajo tri traktorje, kosilnik in obračalnik. Sušijo veliko sena, saj da le to mesu poseben okus. Delajo na tak način, kot so delali naši predniki. Svojo živino dajo zaklati v zasebno klavnico, tako si zagotovijo da dobijo v celoti nazaj svoje meso. Sami izdelujejo savinjske želodce, izdelajo jih sedemsto kilogramov iz domačega mesa.

Delajo vse vikende, saj imajo veliko prometa. Včasih ne morejo sprejeti novih skupin turistov in jih pošiljajo v druga gostišča v dolini, vendar poskušajo z napori ustreči vsem. Razširitev in razvoj dejavnosti rešujejo tudi s krediti, ki jih redno vračajo.



Pogled z druge strani na gostišče Šport center Prodnik

Edi meni, da je treba delati z zanosom (strastjo) in imeti rad naravo, ljudi, življenje in sebe. Oba z ženo tudi veliko prispevata za dobrodelne namene.

Edi tudi meni, da je po vstopu Slovenije v EU vsako leto več dela in več prometa, vendar ne ostaja več denarja. Gostinsko dejavnost opravlja kot samostojen podjetnik. Meni da je zakonodaja preveč zahtevna in zbirokratizirana, zahteva tudi več dela. Meni, da bodo manjši gostinci imeli več težav in jih bo tretjina propadla, upa da čim manj.

Kar se tiče prihodnosti je Edi dejal, da ne bo nikoli v pokoju če bo zdrav. Tudi, če ne bo zdrav bo delal. Njegova želja je da bi delal do smrti. Tudi če umre kar na njivi. Želi si da bi tudi otroci z veseljem delali, se primerno poročili in bili srečni. To mu je bolj pomembno, kot da uspešno zaključijo šolanje.

Največ mu pomeni zadovoljen gost, saj se to dolgoročno najbolj izplača. Če bi bil pohlepen za dobiček, tega dela verjetno nebi počel. Poudarja, da si lahko dober v turizmu in gostinstvu. Samo potrebno je živeti in delati z zanosom.



Edvard Jurjevec nenehno izboljšuje ponudbo ter se trudi ustreči gostom

Pravi pri nas se veliko dela, vendar morajo tudi otroci videti, da je možno tudi počivati in si lahko uspešno nagrajen za svoje delo. Izrazil je željo po nasledniku, ki bi nadaljeval z njegovim delom. Kljub temu je mnenja, da od otrok ne smeš preveč zahtevati in pričakovati.

Poudaril je, da vse kar rad počneš v življenju velja za hobi. V prostem času tudi rad vesla, smuča, ribari, itd. Pravi da imajo on in njegova družina lepo, vendar tudi naporno življenje. V načrtu ima veliko idej in projektov, ki jih želi uspešno dokončati. Edi meni, da če nebi imel okoli sebe dobrih in pridnih ljudi in sodelavcev, si nebi mogel vsega tega ustvariti, kar ima sedaj.

Njegov življenjski moto je "delo s strastjo naredi življenje lepše" in tega se tudi vedno drži.